

ΡΑΜΠΑΓΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΤΩΘΕΝ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ

ΠΙΑΣΤΕ ΤΟΥΣ! ΠΙΑΣΤΕ ΤΟΥΣ!!

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΚΑΠΗΛΩΝ

Ἀφιερῶται εἰς τοὺς κ. κ. Μανέταν καὶ Μάνεσσην

Πιάστε τους! πιάστε τους κι' αὐτούς

Τοὺς ἀρχαιοκαπήλους

Κι' ἂν λιγοστέψετε μ' αὐτό

Τοῦ κόμματος τοὺς φίλους,

"Ολο τοῦ Ἔθνους τὸ λαὸ

Θὰ πάρτε μὲ τὸ κόμμα

Καὶ ζήτω, ζήτω θὰ σᾶς πῆ

Κι' ὁ Ῥαμπαγᾶς ἀκόμα.

*

"Οπου ἔν ἀρχαιοκάπηλο

Περῆφانو παλάτι

Μὲ μαρμαροπελέκητη

Τὴν ὄψι καὶ χιονάτη

"Ἄς τὸ μαυρίση τοῦ λαοῦ

Ἡ μαύρη καταδίκη

Καιρὸς, καιρὸς ἀπὸ τ' ἀρνιά

Νὰ λείψουν τέτοιοι λύκοι.

*

Καιρὸς νὰ πέση κι' αὐτωνῶν

Ἡ σηκωμένη μύτη,

Μυρίζει δόξας κόκκαλα

Τὸ κλεψιμιό των σπίτι.

"Ἄ! τί παλάτια! κύττα τα

Ψάξε τα πέτρα, πέτρα

Καὶ τί νεκροὺς ἐσκύλεψεν

Ἡ κάθε πέτρα μέτρα.

*

"Ἄνοιξ' τὴν κάσσα τους καὶ δὲς

Καὶ μέτρα τὸν παρᾶ των,

Μυρίζει ἀπὸ πώλησιν

Ἀρχαίων ἀθανάτων,

Ποδῶν, χειρῶν ἢ κεφαλῶν

Τῆς τέχνης μας λειψάνων

"Ἡ νομισμάτων παλαιῶν

Τιμώντων καλπουζάνον.

*

Βλέπεις ἐκεῖνα τὰ χαλιά,

Τὰ φαρφουριά, τ' ἀσήμια;

Θᾶν' ἀπὸ καμμινῆς θεᾶς

Τὴ μαρμαρένια γδύμια.

Σ' ἐκείνους τοὺς βενέτικους

Τοὺς κρουσταλλοκαθρέφταις

Τιμοῦν τ' ἀχρεῖα μοῦτρά τους

Διαβολεμένοι κλέφταις.

*

Βραχιόλια καὶ διαμαντικά,

Καρφίτσαις, σκουλαρήκια

Καὶ δαχτυλίδι' ἀτίμητα

Γυναίκεια μὲ τ' ἀνδρίκια,

“Όλα τους, όλα μαρτυροῦν
 Ἀρχαιοκαπηλεία...
 Ὡ Φόν(*) δὲν πῆρες κί' αὐτῶν
 Καμμιά φωτογραφία.
 †
 Πιάστε τους, πιάστε τους κί' αὐτούς
 Ἡ φυλακαίς διψοῦνε

(*) Γνωστὸν ὅτι ὁ φοβερός ἐκεῖνος ἀτυνόμενος, ὁ λωποδυτάρπας Φόν Κολοκοτρώνης κρατεῖ σειράν φωτογραφημάτων μεγάλων κλεπτῶν ἢ λωποδυτῶν ὑποβοηθοῦσαν αὐτὸν εἰς τὴν σύλληψιν των.

ΠΙΑΣΤΕ ΤΟΥΣ ΠΙΑΣΤΕ ΤΟΥΣ ΚΙ' ΑΥΤΟΥΣ.

Προχθές, ὁ ἐπὶ τῆς Παιδείας ὑπουργὸς κ. Μανέτας ἐριψε μετ' ἀγανακτήσεως ἀπὸ τῶν χειρῶν αὐτοῦ τὴν Τεργεσταίαν Ἡμέραν, ἐκρυσσε τὸν κώδωνα τῆς ὑπηρεσίας μετὰ νευρικῆς ταραχῆς καὶ διέταξε τὸν γενικὸν ἔφορον τῶν ἀρχαιοτήτων νὰ τηλεγραφήσῃ εἰς τὰς ἐν Βερολίνω, Παρισίοις καὶ Λονδίνω ἑλληνικὰς πρεσβεΐας τὰ ἑξῆς:

«Δύο κιβώτια ἑλληνικῶν ἀρχαιοτήτων διεβιβάσθησαν διὰ Τεργέστης. Ἐπιστῶμεν προσοχὴν ὑμῶν ἀνακαλύψιν αὐτῶν».

Διότι ὁ κ. Μανέτας ἀνέγνωσεν ἐν τῇ Ἡμέρᾳ τὸ ἑξῆς ἐκφραστικώτατον ἀρθρίδιον:

Μετὰ πολλοῦ τοῦ πατάγου καὶ πολλῶν τῶν ἐπαίνων ἀναγγέλλουσιν ἀπὸ τίνος τὰ ἀθηναϊκὰ φύλλα, ὅτι καταδιώκεται αὐστηρῶς ἡ ἀρχαιοκαπηλεία καὶ ὅτι τὰ λάθρα ἐξαγόμενα καλλιτεχνήματα δημεύονται ἀμειλίκτως. Ἄλλ' ὡς φαίνεται, καὶ ἡ καταδίωξις αὕτη γίνεται πρὸς τὸ θεαθῆναι. Τοῦτο τοῦλάχιστον δικαιοῦμεθα νὰ εἰκάσωμεν μανθάνοντες ἐξ ἀσφαλούς πηγῆς, ὅτι δύο κύριοι, φέροντες γνωστότατον ἐν τῇ ἀθηναϊκῇ κοινονίᾳ ὄνομα, ἀφίχθησαν τὴν Τετάρτην τὸ ἑσπέρας εἰς Τεργέστην σύροντες μετ' ἑαυτῶν πρὸς πώ-

Χρόνια καὶ χρόνια μέσα τους
 Κί' αὐτοὺς νὰ καταπιοῦνε.
 Θ' ἀναγαλλιᾶζαν τοῦ λαοῦ
 Τὰ τίμια καλύβια
 Ἄν τὰ παλάτια... τῆς τιμῆς
 Ἀνοιώθων τὴν ἀκρίβεια...

λησιν ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ δύο κιβώτια περιέχοντα Ταναγραφα ἀγάλματα ἐξαιτίας καλλονῆς καὶ μεγάλης ἀξίας. Ἐζητήθη παρὰ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ μουσείου πιστοποιητικὸν γνησιότητος ἵνα διευκολυνθῇ ἡ πώλησις. Ἡ ἀρχαιοκαπηλεία ἐνεργεῖται λοιπὸν πάντοτε, οἱ δὲ ἔνοχοι οὐ μόνον ἀφίενται ἀτιμώρητοι, ἀλλὰ καὶ τιμῶνται καὶ προάγονται. Καταδιώκονται οἱ μικροὶ καὶ ἀδύνατοι, οἱ πωλοῦντες ἐν ἡ δύο κεράμεια σκευή. Ἄλλ' οἱ μεγάλοι καὶ ἰσχυροὶ ἄρπαγες καὶ κἀπηλοὶ τοῦ προγονικοῦ πλοῦτου ἐξακολουθοῦσιν ἐμπαίζοντες ἀναφανδὸν πάντα ἡμῶν νόμον καὶ ἀνεγείροντες («ἀπ' τὰ κόκκαλα τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά») μαρμάρινα μέγαρα, διότι συντάσσοῦσιν ἐφημερίδας, ἀναμιγνύονται εἰς δημοτικὰς καὶ βουλευτικὰς ἐκλογὰς καὶ εἶναι φίλοι τοῦ ἐκαστοῦ ἐπικρατοῦντος κομματάρχου. Ἀγνοοῦμεν ποῦ διευθύνεται ἐκ Τεργέστης ἡ ἀξίωσις ξυμωρῆς. Ἄλλ' ἐπιστῶμεν τὴν προσοχὴν τῶν ἀπανταχοῦ Ἑλληνικῶν πρεσβειῶν ἐπὶ τῶν διαβημάτων τῶν ἐστιγματισμένων τούτων ἀρχαιοκαπήλων, προκαλοῦμεν δὲ καὶ πάντα Ἑλλήνα νὰ καταγγείλῃ διὰ τῆς «ἡμέρας» ὅτι ἤθελε μάθῃ περὶ τῆς πωλήσεως τῶν ἐξαχθεῖσιν ἀρχαιοτήτων. Ἐὰν εἴχομεν πεποιθῆσιν ἐπὶ τὴν εἰλικρίνειαν τῶν ἐνεργειῶν τῶν ἀρμοδιῶν ἀρχῶν, θὰ προσεκαλοῦμεν καὶ τὸν κ. Τρικούπην νὰ ἐνεργήσῃ αὐστηρὰν ἀνάκρισιν, ὅπως ἐξακριβωθῇ εἰς τίνα λιμένα ἐπεβιβάσθησαν τὰ δύο σκανδαλώδη κιβώτια.»

Εὐχόμεθα εἰς τὴν ἐνέργειαν ταύτην τοῦ κ. Μανέτα τὴν

— 35 —

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ «ΡΑΜΠΑΓΑΣ»

— 35 —

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΧΑΡΕΜΙΩΝ

Ἡ

ΑΙ ΝΥΚΤΕΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

I

Η ΣΤΕΡΝΑ ΜΕ ΤΑ ΡΟΥΜΠΙΝΙΑ

ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

κατὰ μετέφρασιν ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Αἱ δύο πόλεις, — διότι εἶναι πράγματι πόλεις καὶ ἰκανῶς μεγάλαί μάλιστα — τὰ δύο ὑπὸ τῶν Φράγκων οἰκούμενα ἄστυα ὁμοιάζουσι μόνον κατὰ τι.

Ἀμφότεραι εἶναι πλούσιαι, θορυβώδεις καὶ κακῶς διατηροῦνται· ἀλλὰ τὸ μὲν Πέρα εἶναι ἀριστοκρατικώτερον, ὁ δὲ Γαλατᾶς ἐμπορικώτερος. Αἱ πρεσβεΐαι εἶναι ἐν Πέρα, καὶ ἡ Γαλλία πρώτη, ἐνεκατέστησε πρεσβευτὴν τῷ 1535, κατόπιν τῆς μεταξὺ τοῦ βασιλέως Φραγκίσκου Α' καὶ τοῦ σουλτάν Σολιμάν συνθήκης.

Ἐν Πέρα ἐπίσης εὐρίσκονται τὰ ξενοδοχεῖα ὅπου καταλύουσιν οἱ πλούσιοι περιηγηταί, καὶ οἱ κύριοι τῶν ξενοδο-

χείων τούτων ἐπονειδίστως καταχρῶνται τὸ ὕπερ ἀντιποιοῦνται δικαίωμα τοῦ ἐκμεταλλεῦσθαι τοὺς ξένους. (*)

Ἐξ ἄλλου, οἱ κυριώτεροι μεγαλέμποροι, οἱ κραταιότεροι τραπεζίται, οἱ μεγάλοι μεσίται πλοίων, αἱ μεγάλαί ἀτμοπλοϊκαὶ ἐταιρεῖαι ἔχουν τὰ γραφεῖά των ἐν Γαλατᾶ. Ἄλλ' οἱ ἡγεμόνες τοῦ χρήματος ἔχουν ἀθλίαν οἰκίαν· τὰ μέγαρα των εἶναι πενιχραὶ λιθόκτιστοι οἰκοδομαί.

Ὁ Γαλατᾶς ἀριθμεῖ καὶ δυσφήμους τινὰς ὁδοὺς. Εἶναι δὲ αὗται αἱ κατὰ μῆκος τοῦ λιμένος ἐκτεινόμεναι, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ λόφου.

Ἐκεῖ βλέπεισ καφεῖα μετὰ ἡ ἄνευ μουσικῆς, οἶνοπωλεῖα

(*) Θὰ τὸν ἔχη ζηματίσει, φαίνεται, τὸν συγγραφέα τῆς μυθιστορίας ταύτης ξενοδόχος τις τοῦ Σταυροδρομίου καὶ ἀδίκως ξεθυμαίνει ἐδῶ καθ' ὅλων. Ἐνταῦθα ἐνθυμούμεθα τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον ἄγγλον περιηγητοῦ καταλύσαντός ποτε εἰς τὸ ἐν Καλαμακίῳ ξενοδοχεῖον τοῦ πασιγνώστου Κυρρήτη, τύπου ξενοδόχου ἐκ τῶν λογαριαζόντων τρεῖς τὸ λάδι, τρεῖς τὸ ξύδι καὶ ἑξὶ τὸ λαδοξυδο. Ὁ Ἄγγλος περιηγητὴς ἦτο ὑπερπλοῦτος, ὁ δὲ Κυρρήτης τῷ παρουσιάσῃ, δι' ὀλίγας ἡμέρας, λογαριασμὸν ἐξωγκωμένον περισσώτερον τῆς γαστρῆς του, ζήτην μάλιστα δι' αὐτοῦ τὴν πληρωμὴν εἰς χρυσόν. Ὁ Ἄγγλος ἐπλήρωσεν ἀγογγύστως, ἀλλ' ἔλθων εἰς Ἀθήνας ἔστειλεν ἀντὶ ἀδράς ἀμοιβῆς φωτογράφον εἰς Καλαμάκι φωτογραφῆσαντα τὸν πλεονέκτην ξενοδόχον καὶ διένειμεν εἰς ὅλα τὰ εὐρωπαϊκὰ ξενοδοχεῖα, ὅπου καταλύουσιν ξένοι περιηγηταί ἀντίτυπα τῆς φωτογραφίας ταύτης μετ' ἐπιγραφῆς κάτωθεν «Τύπος ληστάρχου ξενοδόχου εἰς τὸ Καλαμάκι. Μὴ ζυγόνετε.»

λαμπρότεραν ἐπιτυχίαν και ἀπὸ τοῦδε βλέπομεν ἀνακομ-
βωνόμενον πάλιν τὸν ὑπὸ ἀτμόν τεθέντα Μάνεσιν. Ἄλλὰ
δὲν τολμᾶμεν νὰ ἐλπίσωμεν ὅτι θὰ φέρουν ἀποτέλεσμα κα-
λὸν τὰ ληφθέντα μέτρα, ἀφοῦ δὲν τηρῶνται μυστικά, ἀλλὰ
διατυμπανίζονται παρευθὺς διὰ τοῦ τύπου, ὅστις οὕτω εἶναι
ὡς νὰ κράζη ἀντὶ τοῦ «φύλακες γρηγορεῖτε!» «κλέπται
γρηγορεῖτε!» Κουτοὶ δὲν εἶναι οἱ ἀρχαιοκάπηλοι νὰ πι-
σθοῦν, ὕστερον ἀπὸ τοιαύτην προειδοποίησιν. Θὰ λάβουν τὰ
μέτρα των, αὐτοὶ οἱ τετραπέρατοι τυμβωρύχοι και ἐκμεταλ-
λευταὶ τῶν ὄστων τῆς ἀρχαίας δόξης μας, ἢ ἂν δὲν τὰ λά-
βουν αὐτοὶ, θὰ τοὺς τὰ δώσουν ἄλλοι μεγάλοι.....

ΠΙΦ! ΠΑΦ!

Θάνατος ἐκ πείνης.—Αἰσχος εἰς ἡμᾶς! Ὁ Νίκαν-
δρος Ζανούβιος, ὁ τύπος ἐκεῖνος τοῦ ἱερωμένου διδασκάλου,
ὁ εὐφυῆς συνομιλητῆς, ὁ κριτικώτατος ἐν ταῖς γνώμας αὐτοῦ
ὁ ἀνυπόκριτος και παντὸς ταρτουφισμοῦ ἀπηλλαγμένος, ὁ
πατριωτικώτατος Κρήτης, ὁ μετὰ πόνου πάντοτε ὑπὲρ τῆς
Κρήτης τοῦ ὀμιλῶν ἢ γράφων, ὁ ἐπὶ τριάκοντα ὅλα ἔτη δι-
δάσκων και συγγράφων, ὁ δύο γενεὰς διδάξας διδάσκαλος,
ἀπέθανεν ἐκ πείνης, διότι ἀφ' ἑνὸς και ἐπέκεινα ἔτους διε-
τέλει ἀνευ θέσεως και οὐδένα πόρον εἶχε, διὰ τὸ ψωμί τοῦ
λάχιστον! Τὸν ἐνθυμούμεθα ἀναγινώσκοντα καθ' ἑκά-
στην τακτικῶς τὰς ἐφημερίδας του εἰς τοῦ Χαραμῆ και
ἐνθουσιωδῶς συγχαίροντα ἡμῖν ὁσάκις ἐβλεπε ποίημα
ἐν τῷ **Ῥαμπαγᾶ** ὑπὲρ τῆς Κρήτης μας. Εἰς τὰς φλέβας
αὐτοῦ ἔρρεε τὸ αἷμα τῶν παπᾶδων και διάκων τοῦ εἰ-
κοσιένα μας. Ἡδύνατο δὲ και αὐτὸς ν' ἀνακτινάξῃ νέαν μο-
νὴν Ἀρκαδίου εἰς τὸν ἀέρα, εὐρισκόμενος ὑπὸ τὰς αὐ-
τὰς περιστάσεις μετὰ τοῦ ἀειμνήστου ἐκεῖνου ἠγουμένου
τῆς ἀθανάτου μονῆς. Ἡδύνατο τὸ πᾶν νὰ ὑποστῇ ἐν ἀγῶνι
ὑπὲρ τῆς πατρίδος, ὁ ἦρος αὐτὸς ὅστις ὑπέστη τὰς φρικώ-
δεις βασάνους τοῦ ἐξ ἀσιτίας θανάτου, προτιμήσας αὐτὸ,
ἐν τῇ ὑπερβολικῇ και ἐγγενεῖ φιλοτιμίᾳ του παρὰ νὰ εἴπῃ
και εἰς τὸν στενότερον ἀκόμη φίλον του τὴν λέξιν: «πεινῶ!»

Ἄ! ποῖαν εὐθύνην ἔχουν διὰ τοιοῦτον θάνατον τοιοῦτου

ἀνδρὸς ἐκεῖνοι οἵτινες ἐξακολουθοῦν ν' ἀνέχονται τοὺς ἀρ-
χαιοκάπηλους, διότι εἶναι κομματικοὶ φίλοι των!

Σημ.—Τὴν κηδεῖαν τοῦ Ζανουβίου δὲν παρηκολούθησαν μαθηταὶ
του και συμπατριῶταί του, διότι δὲν εἶχεν ὀρίσθῃ ἡ ὥρα αὐτῆς,
ἀλλ' ὁ φροντίσας τὰ περὶ αὐτῆς κ. Δεικτάκης ἀντεπροσώπευεν ὅλην
τὴν πατρίδα Κρήτην ἢ ἐγκλείει εἰς τὴν φιλοπάτριδα καρδίαν του.

Ἐθώωσις φονέως τῆς μοιχοῦ συζύγου του.

Γνωστὸν ὅτι ὁ Ζακκαῖος ἢ Ζακχαῖος, ὅστις συνέλαβεν ἐπ' αὐ-
τοφῶρῳ μοιχευομένην τὴν σύζυγόν του και τὴν ἐφόνευσε,
χωρὶς νὰ γνωρίζῃ κἂν ὅτι ὑπάρχει εἰς Δουμάς υἱὸς συμβου-
λεύων τὸν ἀνδρα, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δι' ἐκεῖνου τοῦ φο-
βεροῦ «Φόνευσέ τῆν» ἠθωώθη παμψηφεῖ ὑπὸ τῶν ἐνόρκων. Τί
θὰ συνέβαινεν ἄρα γε, ἂν τὸ ὀρκωτικὸν δικαστήριον συνέκειτο
ἐκ γυναικῶν; ἢ κάλλιον τί θὰ συνέβαινεν ἂν αἱ γυναῖκες
ἐνομοθέτου ἀντὶ τῶν ἀνδρῶν; Ἐὰν δὲ γυνὴ συλλαμβάνουσα
τὸν ἀνδρα τῆς ἐπ' αὐτοφῶρῳ μοιχεύοντα και προδίδοντα τὴν
συζυγικὴν πίστιν, τὸν ἐφόνευε, θὰ τὴν ἠθώωνεν ἄρα γε δι-
καστήριον ἐξ ἀρρένων ἐνόρκων; Τί γνώμην ἔχει περὶ τοῦ ζη-
τήματος τούτου και ἡ **Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν**;

Νέον πρόγραμμα τοῦ Ἀρσακείου.

Θὰ μετα-
βληθῇ, λέγουν, τὸ μέχρι τοῦδε οἰκτρὸν και ἄσκοπον, ἐπιπό-
λαιον και φανταστικὸν και σχολαστικὸν πρόγραμμα τοῦ Ἀρ-
σακείου μας, ὅπερ ἐγέμιζεν ἀέρα μόνον και πομφόλυγας τὰς
ἐρατεινὰς κεφαλὰς τῶν μαθητριῶν αὐτοῦ και διέπλαττε
μητέρας τοῦ λαοῦ αἱ ὁποῖαι δὲν ἐνοιωθῶν νὰ κόψουν και νὰ
ράψουν ἕνα βρακί τοῦ παιδιοῦ των. Πάει καλά. Ἀλλὰ και
τὸ παρασκευαζόμενον νέον πρόγραμμα δὲν θὰ μᾶς φανῇ σκό-
πιμον, ἀποτελεσματικὸν και πλῆρες, ἂν δὲν περιέχῃ ἄρθρον
ὄριζον ὡς ὑποχρεωτικὸν τὸ μάθημα τῆς **μαγειρικῆς** εἰς τὰ
σπουδάζοντα κοράσια. Κόρη μὴ γνωρίζουσα μαγειρικὴν εἶναι
ἀτελής σύζυγος, ἂν ἀνήκῃ μάλιστα εἰς οὐχὶ εὐποροῦσαν οἰκο-
γένειαν. Δένεῖναι ἀληθές, ἀγάπη μου **Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν**;
Ἡμεῖς μάλιστα ἠθέλωμεν ζητήσῃ νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὸ Ἀρ-
σακεῖον και εἰς ἄλλα θηλέων ἀνώτερα ἐκπαιδευτήρια και
τὸ μάθημα τῆς διπλογραφίας, διότι καιρὸς εἶναι πλέον,

(τὰ λεγόμενα **Κουλτούρα**) ὁμοιάζοντα πρὸς ἀνθρωποκτο-
νεῖα, ἄτιμα καταγῶγια, ἔχοντα ξενοδοχείων ἀξιώσεις, χαρ-
τοπαικτεῖα ὅπου παίζουν μετὰ τὸ ρεβόλθερ ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Εἰς τὰς ἀμάρους ἐκεῖνας, βρῦει πληθυσμὸς ἀποτελούμενος
ἐκ τοῦ ἀφροῦ πάντων τῶν ἐθνῶν. Κλέπτουν και φονεύονται
ἐκεῖ ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ. Εἶναι ἀληθὴς **Ἀὐλὴ** τῶν θαυ-
μάτων.

Οὔτε ἐν Πέρα λείπουσι τὰ καταγῶγια τῶν φαύλων και
οἱ οἴκοι τῆς ἀσωτείας, ἀλλ' αἱ ἀπηγορευμέναι ἠδοναὶ ὧν
ἀπολαύει τις ἐν αὐτοῖς εἶναι ὀλιγώτερον κακοήθεις.

Τὸ ὀπισθοῦν κομψὸν κατὰσθημα ὅπερ διετῆρει ὁ κύριος
Χαριτίδης θὰ ἦτο ἀνάρμοστον ἐν Γαλατᾶ.

Λίαν ἐπαισθητῶς ἐπίσης διαφέρει ἡ τοποθεσία και ἡ θεὰ
τῶν δύο προαστείων.

Ὅχι ὅτι τὸ Πέρα ἔχει ἀνατολικώτερον χαρακτῆρα. Αἱ
οἰκίαι του οὔτε πρωτοτυπίαν ἔχουν οὔτε ὠραιότητα· εἶναι
ἐπιχειρησμέναι διὰ τεφροῦ χρώματος και κοσμῶνται διὰ
στεγῶν ἐπὶ τὸ εὐρωπαϊκώτερον. Αἱ πρεσβεῖαι διακρίνονται
ἀπὸ τῶν λοιπῶν κτιρίων μόνον διὰ τῶν εὐρυτέρων αὐτῶν
διαστάσεων. Ἡ ρωσσικὴ, παραδείγματος χάριν, εἶναι ἐγ-
κατεσταμένη εἰς ἀπεραντον στρατῶνα ὅστις βεβαίως δὲν
ἐκτίσθη πρὸς τέρψιν τῶν ὀφθαλμῶν.

Ἄλλὰ τὸ Πέρα ἐγκλείεται μεταξύ δύο ἀπεράντων κοι-
μητηρίων, τῶν μεγάλων μνημάτων τῶν ὁποίων αἱ γηραιαὶ
κυπάρισσοι θαυμασίως ἐπιστέφουσι τὸν λόφον και τῶν

μικρῶν μνημάτων ἅτινα ἐκτείνονται ἐπὶ τῶν πλευρῶν αὐτοῦ.
Ἡ πένθιμος πρασιναδά διδὲι παράδοξον τύπον εἰς τὸ το-
πεῖον και ἀποτελεῖ ἀντίθεσιν πρὸς τὴν σκαιότητα τῶν οἰ-
κοδομῶν.

Τὸ Πέρα δεσπόζει τῆς εἰσόδου τοῦ Βοσπόρου και ἀντι-
μετωπίζει τὴν ἀσιατικὴν ἀκτὴν.

Τέλος τὸ Πέρα ἀνωκοδομήθη σχεδὸν ἐξ ὀλοκλήρου μετὰ
τὴν τρομερὰν πυρκαϊάν τοῦ 1870, ἥτις κατέστρεψε τρισχι-
λίαις οἰκίας και ἐθανάτωσε χιλίους διακοσίους ἀνθρώπους.
Αἱ νέαι ὁδοὶ ἐχαράχθησαν πλατύτεροι και κάπως εὐθύτεροι.

Ὁ Γαλατᾶς κείμενος εἰς τὴν ἐσχατιάν τοῦ Κερατίου
κόλπου, ἀπλοῦται ἐπὶ κωνικοῦ λόφου τοῦ ὁποῖου αἱ ἀπότο-
μοὶ ἀνωφέρειαι ἔχουσι βαθμίδας. Δεσπόζει δὲ αὐτοῦ πα-
λαιὸς γενοσητικὸς πύργος και βριθεὶ τουρκικῶν κρητῶν.

Ἀπὸ τοῦ Γαλατᾶ πρέπει νὰ θαυμάσῃ τις τὸν κολλοσιαῖον
ὄγκον τοῦ τεμένου τοῦ Σολιμᾶν, ὅστις ὑπερεξέχει ὅλης τῆς
αὐτοκρατορικῆς πόλεως και τοὺς τέσσαρας ὑψιτενεῖς μιναρῆ-
δες του, οἵτινες ὁμοιάζουσι πρὸς λευκὰς λοφίαις ἐπὶ σουλτα-
νικοῦ φεσίου.

Ὅπως συνοψίσωμεν τὰ χαρακτηριστικὰ ἅτινα διακρίνουσι
τὰς δύο ἀποικίας, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι ὁ μὲν Γαλατᾶς
εἶναι τὸ κέντρον τοῦ ἀνατολικοῦ ἐμπορίου, τὸ δὲ Πέρα ἡ ἕδρα
τῶν ξένων και τῶν παροδικῶς ἐμπορευομένων ἐν Τουρκίᾳ.

Ὁ κ. Βεργονσὲ ἐλθὼν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπως δια-
πραγματευθῇ κυβερνητικὸν δάνειον, κατέλυσε ἐν Πέρα.

νομιζομεν, ν' ἀρχίσουν συνεργαζόμεναι μετὰ τῶν συζύγων αὐτῶν καὶ αἱ γυναῖκες τῶν ἐμπόρων μας. Τί ὠραιότερον παρὰ νὰ ἔχῃς τὴν γυναῖκά σου νὰ σοῦ κρατῇ τὰ κατὰστιχα ; Καὶ τί καλλίτερον, πιστότερον, τιμιώτερον διαχειριστὴν παρ' αὐτὴν δύνασαι νὰ εὕρῃς ;

Τί φρονεῖς καὶ περὶ τούτου, ἀγάπη μου *Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν* ;

Κάψιμον ἐπιστολῶν.— Ἐγένετο δευτέρα πυρπόλησις 300 ἐπιστολῶν συστημένων, ἐν αἷς εὗρον, λέγουσι **μόνον 25 δραχμάς!** . . . Ἄς εἶναι. Ἄλλ' αἱ πυρπολήσεις αὗται δὲν γίνονται μεθ' ὄλων τῶν αὐστηρῶν διατυπώσεων, ἄς ὁ νόμος ἀπαιτεῖ. Κατὰ τὸν νόμον δεόν νὰ παρίσταται εἰς αὐτὰς ὁ Εἰσαγγελεὺς, νὰ συντάσσωνται πρωτόκολλα καὶ τὸ ποσὸν ὅπερ περιέχουν ν' ἀποστέλλεται εἰς τὸ Πτωχοκομεῖον. (Τ' ἀκούτε, κύριε Δεικτάκη ;) Ἐγένετο ὅλ' αὐτὰ ; Ἐπειτα ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ ταχυδρομείου, ἀπαξ μόνον ἔκαυσαν ἐπιστολάς, ἐνῶ ὁ νόμος ὀρίζει νὰ καίωνται κατ' ἔτος. Ὁ δὲ κόσμος, ὁ ἀντιπολιτευόμενος μάλιστα, ἀπορεῖ πῶς ἔγειναν ἐσπευσμένως καὶ ἀθρόαι αἱ πυρπολήσεις τῶν ἐπιστολῶν, κατὰ τὰς πονηρὰς μάλιστα ταύτας ἡμέρας τῶν αἰφνιδίων, τῶν ἀστραπιαίων ἐξελέγξων. Ἄλλ' ἀκούομεν Ῥωμαῖον ἀναγνώστην ἀναφωνοῦντα ἐνταῦθα μετὰ τῆς συνήθους εἰς πολλοὺς ἡμῶν ἀδιαφορίας :

— ὦχ! ἀδελφὲ *Ῥαμπαγᾶ*, τί κάθεται καὶ γυρεύεις τὸρα ψύλλους στ' ἄχερα; Σὺ θὰ διορθώσῃς τὸ Ῥωμείο ;

Ἡ στερεότης τοῦ Νέου Θεάτρου.— Περὶ τῆς στερεότητος τοῦ *Νέου Θεάτρου* ἡ ἐξετάσασα τὸ κτίριον ἐπιτροπὴ ἀπεφάνθη ὅτι «οὐδὲν εὖρεν ἀποδεικνύον ἑλλειψίν τινα ἐν τῇ στερεότητι», ἄλλα κατωτέρω, ἐν τῇ ἐκθέσει αὐτῆς, ἀποδεικνύει μεγίστην ἀσθένειαν μνημονικοῦ καὶ ἀριθμει ἑπτὰ καιρίας πληγὰς τῆς στερεότητος ταύτης! Τί νὰ πιστεύσῃ τὴν ἄρχὴν ἢ τὸ τέλος ;

Τί ἤξεις ἀφήξεις εἶν' αὐτὰ ;

Ἡ ἔπρεπε νὰ μᾶς τὰ πῆτε καθαρὰ καὶ ζάστερα, κύριοι Σολωμὲ, Στέργιε, καὶ Σιδερίδη, ἢ νὰ μὴν πῆτε τίποτε, τὸ ὅποιον ὅμως κατωρθώσατε μετὰ μίαν τοιαύτην ἐκθεσιν πολέ-

μοῦσαν ἐαυτὴν διὰ τόσῳ παραδόξῳ ἀντιφάσεως. Εἶναι ἢ μὴ εἶναι ; το by or not to by ; ἰδοὺ τὸ ἀμλέτειον ζήτημα διὰ τὸ θέατρόν μας. Ὁ δὲ Συγγρὸς θέλει νὰ ξέρῃ ἦντα λέτενε, διαβάντρου γυροί, διότι καὶ διὰ τὸ ἔργον τοῦ ἐνδιαφέρεται καὶ διὰ τὸν κουμπάρο τοῦ τῶ Βασιλεῶ, ποῦ δὲ θάλείπῃ βέβαια ἀπὸ τέτοιο θεάτρο. Θὰ ἦτο δὲ διὰ τὸ ἔθνος ἀνεπανόρθωτος ζημία, κυρίαὶ καὶ κύριοι, ἂν ἔσπερτεν ἔξαφνα ἡ στέγη τοῦ κι' ἐπλάκονεν ὅλην τὴν βασιλικὴν οἰκογένειαν. Φαντάσθητε τί θὰ ἐπαθαίναμεν ἂν, χωρὶς νέον ἐξηναδύο, ἠναγκαζόμεθα ν' ἀρχίσωμεν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν.

Λιθοστρώσεις ὁδῶν.— Ἐπιπέμπορος τις τῶν Ἀθηνῶν προτείνει νὰ στρωθεῖν οἱ δρόμοι μας μετὰ κρύσταλλα παχέα καὶ δυνατὰ, διὰ νὰ ἦναι πάντοτε *γυαλί*.

ΜΑΚΑΔΑΜ.— Ὁ ἡμέτερος Βάζος ἐρωτᾷται παρὰ τοῦ μικροῦ υἱοῦ του: — Τί θὰ πῇ *Μακαδάμ*, παπάκη ; — Μακαδάμ εἶναι σύστημα λιθοστρώσεως τῶν ὁδῶν τῶν Ἀθηνῶν, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ πρωτοπλάστου Ἀδάμ.

ΙΑΜΑΤΙΚΑ ΛΟΥΤΡΑ ΚΥΘΝΟΥ

Γνωστὸν ποιῶμεν ὅτι ἡ λειτουργία τῶν ἱαματικῶν λουτρῶν τῆς Κύθου ἤρξατο ἀπὸ τῆς 20 τρέχ. μηνὸς Ἀπριλίου. Ἡ ἱαματικὴ ἐνέργεια τῶν ὑδάτων τῆς Κύθου οὐδεμίαν ἐπιδέχεται ἀμφισβήτησιν, καθότι κατὰ διαφόρους ἐποχὰς ἐδημοσιεύθησαν στατιστικαὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἐκ τούτων θεραπείας. Βεβαίαν καὶ ἀναμφισβήτητον ἐνέργειαν ἔχουσιν ἐπὶ τῶν ρευματισμῶν ἐν γένει, ἐπὶ ἀρθρίτιδος, ἐπὶ γαστροεντερικῶν καὶ χρονίων βρογχικῶν κατάρρων, ἐπὶ ἀπάντων σχεδὸν τῶν νοσημάτων τῆς μήτρας ὡς καὶ τῶν χρονίων νοσημάτων τοῦ δέρματος καὶ σιφυλιδικῶν ἐκδηλώσεων· μάρτυρας τούτων ἀψευδὲς παρέχω τοὺς ἀπείρους θεραπευθέντας εἰς τὰ ἐν λόγῳ λουτρά.

Μόνος κατὰ τὸ τρέχον ἔτος ἀναλαβὴν τῆν διεύθυνσιν, διεσπύρμισα αὐτὰ ἐπὶ τὸ τελειότερον οὕτως ὥστε τὰ λουτρά τοῖς πᾶσι νὰ ὦσι προσιτὰ, μόνον πόθον ἔχων πῶς νὰ καταστήσω εὐχάριστον καὶ ἀνετον τὴν διαμονὴν εἰς τοὺς ἐκεῖ προσερχομένους.

Τροφὴ εὐωνος καὶ καθαρά, ὑπηρεσία πρόθυμος, ἰατρὸς μόνιμος καὶ φαρμακεῖον πλήρες ἀποτελοῦσι τὰ ἀπαραίτητα συστατικά τῶν ἱαματικῶν λουτρῶν τῆς Κύθου.

Πληροφορίαι δίδονται εἰς τὸ ἐν τῇ περιόλῳ τῆς βουλῆς χαρτοπωλεῖον Βασιλειάδου.

Ὁ Διευθυντὴς τῶν λουτρῶν.
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΤΣΟΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ Παπάζογλος, ἰθαγενὴς τραπεζίτης, κατόκει ἐν Γαλατᾶ, ἢ μᾶλλον εἶχε τὸ γραφεῖόν του ἐκεῖ.

Καθὼς οἱ μεγαλέμποροι τοῦ Ἄσπεως τοῦ Λονδίνου, ἤρχετο κατὰ πᾶσαν πρωίαν εἰς τὸ κατὰστημά του καὶ κατὰ πᾶσαν ἐσπέραν ἐπέστρεφεν εἰς τὸ ἐν Γενί-Κιοῖ (Νεοχωρίῳ) λαμπρὸν μέγαρόν του.

Ἐἶχεν εἰς τὸ μαγευτικώτατον αὐτὸ χωρίον τῆς εὐρωπαϊκῆς ἀκτῆς τοῦ Βοσπόρου θαυμασίαν ἐπαυλιν ἐπὶ ἀκρωτηρίου κατέναντι τοῦ ὄρμου τοῦ Μπεηκόζ.

Ἐν Γαλατᾶ, ὁ ἑκατομμυριοῦχος *Κσελεπῆς*, εἶχεν ἀγοράσει διὰ γραφεῖον, παλαιὸν Βυζαντινὸν κτίριον, οὗ ἡ οἰκοδόμησις ἀνήρχετο μέχρι τῶν χρόνων τῆς δυναστείας τῶν Κομνηνῶν.

Ἡ ἀρχαία αὕτη κατοικία ἦν οἱ Γενουῆται ἐκάλουν τὸ πάλαι *Παλάτι τοῦ Δημάρχου*, ἢ Δημαρχεῖον, τὸ σεβαστὸν τοῦτο λείψανον ἐκλιπούσης ἐποχῆς, ὁμοιάζεν ἀρκούντως πρὸς φρούριον.

Ἡ εἰσοδὸς τοῦ τραπεζιτικοῦ καταστήματος ἦτο ἐν μέσῳ τῆς κυρίας προσόψεως πρὸς τὴν μεγάλην ὁδὸν τοῦ Γαλατᾶ.

ὑπὸ τὰς ἀψιδωτὰς στοὰς τὰς περὶ τὸ οἰκοδόμημα, ὑπῆρχον μαγαζεῖα ἐνοικιαζόμενα παρὰ τοῦ Παπάζογλου εἰς διαφόρων εἰδῶν ἐμπόρους, χρυσοκόους, ἀδαμαντοπώλας, πωλητὰς διαφόρων περιέργων ἀνατολικῶν πραγμάτων καὶ εὐρωπαϊκῶν κομφοτεχνημάτων, σελλοποιοῦς, ὑποδηματο-

ποιοῦς διὰ χανούμισσας καὶ διὰ φράγκισσας, *σεμπερτζήδες*, *τσοχατζήδες* καὶ πωλητὰς ροδοστάμου.

Ὡς καὶ μοδίστραν παρισηνὴν εὕρισκας ἐκεῖ.

Τὰ γραφεῖα κατεῖχον μόνις τὸ ἡμισυ τῆς ἀπεράντου οἰκοδομῆς τῆς ὁποίας τὰ ὑπόγεια περιεῖχον, ὡς ἔλεγον, σωρούς χρυσοῦ καὶ ἀργύρου εἰς κοσμήματα, ἐλάσματα πολυτίμα καὶ πολυτίμους λίθους ἀκόμη, διότι ὁ πάμπλουτος μεγαλέμπορος δὲν ἀπηξίου νὰ δανείζῃ καὶ ἐπὶ ἐνεχυρῶν.

Ὅθεν μέρος τοῦ κτιρίου ἔμενεν ἐλευθέρον, ἢ τοῦλάχιστον οὐδεὶς ἐγνώριζεν εἰς τί ἐχρησίμευον τὰ ἐσωτερικὰ δώματα, τῶν ὁποίων οὐδέποτε ἠνοίγοντο τὰ παράθυρα.

Τὸ γραφεῖον καὶ τὰ μαγαζεῖα κατεῖχον ὅλον τὸ ἰσόγειον τὸ πρῶτον πάτωμα δὲν ἦτο ἐνοικιασμένον, μολοντί ὁ κύριος δὲν κατόκει ἐν αὐτῷ.

Ἦγνοεῖτο μάλιστα καὶ ποῦ εὕρισκετο ἡ πρὸς αὐτὸ ἀγούσα κλίμαξ.

Ἀλλὰ τὸ μικρὸν τοῦτο μυστήριον οὔτε τὴν περιέργειαν, οὔτε τὴν ἀπορίαν ἐκίνει τῶν Γαλαττιανῶν.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἐλευθέρου τούτου προαστείου εἶχον ἰδεῖ ἄλλα χειρότερα, ὄντες, κατὰ τὸ πλεῖστον, τυχοδιώκται ἐξοκειλάντες ἐπὶ τῆς φιλοξένου τουρκικῆς γῆς, ἀφοῦ διέτρεξαν τὰ πέντε μέρη τοῦ κόσμου.

Ὅσῳ διὰ τοὺς ἐντίμους ἐμπόρους, καὶ τοιοῦτοι δὲν ἐλείπουσι παντάπασιν ἐν Κωνσταντινουπόλει, αὐτοὶ οὐδόλως ἐφρόντιζον περὶ τῆς ζωῆς ἢν διῆγεν ὁ Παπάζογλος.